

st-li n á l e ž e j í. Tato část cit. vynesení má proto odvahu pouhé pokladniční poukázky, která právní moci schopna vůbec není a která může právě tak býti kdykoliv změněna jednostranným aktem úřadu, jako na druhé straně také neprejudikuje nikterak judikujícímu rozhodování o kdykoliv později vznesených nárocích st-lových (Viz též nál. Boh. 3006 a 3220 adm. a usnesení nss-u z 23. března 1925 č. 8013).

Když tedy st-l měl za to, že výměra zaopatřovacích požitků je ne-správná, tedy zcela správně ve formě pouhého rozkladu domnělé nebo skutečné nároky úřadu přdestřel a tím teprve otázku výměry zaopatřovacích požitků vznesl in judicium.

Proto také teprve výnos zšr-y ze 4. prosince 1923 autoritativním způsobem o těchto nárocích st-lových »rozhodl«, a teprve tento výnos má co do otázky výměry st-lových požitků zaopatřovacích povahu rozhodnutí právní moci schopného. T e n t o výrok teprve také v ohledu právním a skutkovém odůvodňoval stanovisko, které zšr v této věci zaujala.

Proto měl st-l ve smyslu shora cit. § 14, posl. odst. zákona o dozoru ke školám právo na to, aby mohl odvoláním svým vyvolati instanční přezkoušení rozhodnutí zšr-y min. škol., kteréžto právo jeho bylo nař. rozhodnutím porušeno. Tím jest postup podle § 7 zák. o ss odůvodněn.

Č. 4921.

O b e c n í p ř í r á ž k y: * Odstupňování obecních přírážek k výdělkové dani podle II. hlavy zákona o osob. daních jest podle § 32 ob. fin. novely přípustno, i pokud jde o daň vyměřovanou podle bilančního čistého výtěžku na jedné straně a o minimální daň dle § 100, odst. 2 zákona o osob. daních na druhé straně. Odstupňování takové není však ob. fin. novelou (§ 32) nařízeno.

(Nález ze dne 21. září 1925 č. 1150.)

V ě c: Městská obec B. proti zemské správní komisi pro Slezsko o obecní přírážky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Měst. zastupitelstvo v B. usneslo se dne 24. ledna 1924 vybírat ku krytí schodku ob. rozpočtu za rok 1924 obecní přírážky, mimo jiné i: a) 500% na státní všeob. daň výdělkovou 4. třídy, b) 600% na státní všeob. daň výd. 3. třídy, c) 846% na státní všeob. daň výd. 2. a 1. třídy, d) 300% na státní výd. daň podniků veř. účtujících, e) 790% na státní výd. daň podniků veřejně účtujících minimálně zdaněných. Zsp pro Slezsko, majíc rozhodovati o povolení těchto přírážek, dožádala fin. řed. v Opavě o souhlas. Úřad ten, dovolav se výnosů min. fin. z 9. ledna 1922 a 20. února 1922, sdělil, že souhlasí s povolením přírážek, mimo jiné s tím obmezením, že ob. přírážky vzhledem k zák. z 20. února 1923 č. 253 Sb. nebudou k výd. dani dle II. hlavy zákona o daních osob. vyšší než 275%, a že pro všechny ostatní přírážkám podléhající daně, s výjimkou domovní daně činžovní, bude stanoveno stejně vysoké procento přírážek.

Výměrem ze dne 5. května 1924 sdělila zsk, že fin. řed. nedalo souhlas k usneseným ob. přírážkám, nýbrž svolilo k přírážce k dani výd. podle II. hlavy zák. o osob. daních bez ohledu na aktivní nebo pasivní bilanci podniků jen ve výši 275% s tím, že jest nutno stanovití stejné procento přírážek ke všem ostatním daním přírážkám podrobeným, s výjimkou domovní daně činžovní. Nemůže prý proto zsk povolití přírážky, o nichž se ob. zastupitelstvo usneslo, nýbrž dle § 31, odst. 4. a 6. fin. novely povoluje tyto přírážky: a) 98% k činžovní dani domovní, b) 275% k výd. dani podle čl. II zák. o osob. daních včetně daně minimální, c) 833% k ostatním daním, přírážkám podrobeným.

O stížnosti měst. obce B. do tohoto rozhodnutí podané uvažil nss takto:

Fin. novela z 12. dubna 1921 č. 329 Sb. v § 30 dovoluje zásadně odstupňování ob. přírážek uvnitř jednoho druhu daní. Kdyby byl žal. úřad tuto zásadní možnost diferenciacie ob. přírážek popřel a z tohoto důvodu nebyl dal k usnesení obce souhlas, pak by to bylo zajisté uznati za nezákonné omezování práv obce, proti němuž mohla by se obec brániti stížností k nss. Avšak žal. úřad zákonné možnosti odstupňování přírážek uvnitř výd. daně dle II. hlavy zák. o os. daních nepopřel, naopak sám z ní vycházel, odepřev nař. rozhodnutím uděliti k diferenciaci obcí usnesené svůj souhlas, kterýž jest mu zákonem beze všech bližších direktiv a bez jakékoli pozitivně vyslovené vázanosti vyhrazen.

Obec ovšem ve stížnosti hájí právní názor, že zákon přímo nařizuje diferenciaci ob. přírážek k dani výd. dle II. hlavy zák. o os. daních z 25. října 1896 č. 220 ř. z., předepsané podnikům vykazujícím čistý výtěžek, na straně jedné, a podnikům minimálně zdaněným (§ 100, odst. 2. cit. zák.) na straně druhé a vyvozuje z tohoto domnělého zákonného imperativu, že žal. úřad byl povinen souhlas k řečenému odstupňování přírážky k dani výd. podle II. hlavy zák. o os. daních uděliti. Názor svůj opírá o předpis § 32 fin. novely. Leč v tom nelze jí dáti za pravdu, neboť předpis tento, — nehledě ani k tomu, že jde o ustanovení pouze přechodné, zabývá se věcí podstatně jincou, stanově z důvodů národohospodářských jen maximální hranici berního zatížení čistého výnosu určitých podniků, takže z něho pro výklad ustanovení § 30 fin. novely nic nelze dovozovati.

Shledal tudíž soud stížnost bezdůvodnou.

Námítky toho smyslu, že žal. úřad odepřev souhlas dal se snad při tom vésti úvahami, které nesrovnávají se s intencemi zákona, stěžující si obec neformuluje a neměl proto soud příčiny, aby se zabýval otázkou, do jaké míry by vůbec odepření souhlasu mohl podrobiti svému přezkoumání.

Č. 4922.

O b e c n í r o z p o č e t: * I. Ustanovení §§ 1—5 ob. fin. novely nebrání použití příjmu rozpočtu řádného k úhradě vydání rozpočtu mimořádného. — II. O mezích oprávnění nadřízených samosprávných úřadů co do stanovení obecních přírážek.

(Nález ze dne 21. září 1925 č. 8910.)